

עץ הדוחן

קוריאה

חי פעם איכר בשם קים. כל האביב הוא זרע דוחן, כל הקיץ טיפל בשדה ובסתיו אסף את היבול.

אך פעם קרה אסון - קים חלה. עבר זמן העישוב הראשון, אחר כך השני והשלישי והוא כל הזמן שכב בבית.

בסוף הבריא האיכר ויצא לשדה. הולך ובעיניו עדיין ערפל, ידיים חלשות ובקושי מחזיקות את המעדר. הוא הגיע לשדה ונעשה לו שחור בעיניים. כל השדה מלא דרדרים ורק באמצע רק גבעול אחד של דוחן. דקיק, חלש, בקושי עומד. "מה עלי לעשות? איך לעבור את החורף? הרי העשב כל כך גבוה שאפילו נמר יתעה בו." עומד המסכן ובוכה. והנה מולו הולך איש זקן כלשהו, זקן לבן מתנדנד ברוח, הולך ונשען על מקל.

"למה אתה בוכה?" הוא שואל את קים "מה מצער אותך כל כך?" "איך לא אבכה" עונה לו קים "חליתי במשך כל האביב והקיץ, לא יכולתי להגיע לשדה כדי לנכש עשבים. וראה איזה עשב גדל כאן! ומדוחן רק גבעול אחד נשאר." הזקן הקשיב לאיכר ואמר "למה לך לבכות. מוטב שתתחיל לנכש את העשב. התבואה תדעה לפצות בן אדם."

כך אמר הזקן החכם ונעלם. וקים לקח את המעדר והתחיל לנכש את הדרדרים. זעה נוטפת ממצחו, ידיים ורגליים רועדות, והוא ממשיך בניכוש. כשגמר, הסתכל על השדה וראה - במרכז עומד גבעול אחד של דוחן ומתנדנד ברוח. נאנח קשה קים וחזר הביתה.

הגיע סתיו. קים לקח מגל ויצא לשדה. "לפחות גבעול אחד של דוחן אקצור" חשב.

הגיע לשדה ונעמד דום. בפניו עמד עץ גדול, מכסה בענפים את כל השדה, ועל כל ענף במקום עלים רואים דוחן. עץ כזה לא ניתן לגדוע במגל, אפילו גרזן לא יפיל אותו.

הלך קים סביב העץ, לא ידע מה לעשות. והנה מולו הולך הזקן, זקן לבן מתנדנד ברוח, הולך ונשען על מקל.

"למה אתה הולך סביב העץ?" שואל "תתחיל לאסוף דוחן!"

וקים עונה "איך אוכל עץ כזה לקצור במגל?" נענע הזקן בראשו "איזה חסר עונים אתה! אינך

מבין דבר, על שום דבר אינך יודע להתגבר.. נו,
אנסה לעזור לך גם הפעם."

כך אמר הזקן ועלה על העץ. הדוחן התחיל
להישפך מהענפים וכיסה את האיכר עד
הברכיים.

"אז מספיק לך?" שואל הזקן.

"מספיק, מספיק!" קרא קים.

ובאותו הרגע הזקן נעלם כאילו לא היה בכלל.

קים רץ הביתה, לקח עשרה שקים גדולים, חזר
לשדה והתחיל לאסוף את הדוחן לשקים. סחב
את הדוחן הביתה וחי בנחת כל החורף.

לקראת האביב כל הכפר התחיל להתכונן.
האיכרים מובילים דשן לשדות, משחיזים
מעדרים... וקים רק צוחק.

"למה לי לעמול?" אומר "כל החיים עבדתי וחייתי
בעני. ועכשיו הצלחתי והתעשרתי. היה לי מזל."

בא האביב. קים זרע דוחן אבל על עישוב לא
חשב בכלל. כולם עמלים מבוקר עד ערב, לא
מיישרים גבות, והוא נשכב תחת עץ ליד ביתו

ימים שלמים. ועוד צוחק מהשכנים.
"אך אתם, עובדים! תשתדלו, עמלו. ואצלי מגרעין
אחד עץ שלם יגדל."

הגיע זמן הניכוש השלישי. קים לקח מעדר ויצא
לשדה. ראה - הכל כמו קודם. השדה מכוסה
דרדרים ובמרכז עומד גבעול אחד, חלוש, דקיק,
בקושי מחזיק את עצמו ישר.

שמח קים "זה המזל שלי! הלוואי שהזקן יבוא
מהר."

רק חשב כך, רואה הולך הזקן, זקן לבן מתנדנד
ברוח, הולך ונשען על מקל. הוא ניגש לקים,
הסתכל על השדה ושאל "למה לא ניכשת את
העשבבים? שוב חלית?"

קים נבוך "לא.. רק עמדתי וחשבתי איך הכי טוב
לנכש את הדרדר."

"אז תתחיל לעבוד" חייך הזקן "תעבוד טוב ושוב
יצמח עץ הדוחן." כך אמר ונעלם כאילו לא היה
כלל.

עמד קים, גירד את עורפו, התעצל לנכש את

העשבבים.

"העץ יצמח גם בלי זה. הזקן בוודאי יעזור." כך
חשב והלך הביתה.

בסתיו הגיע קים לשדה ורואה - עץ עומד במרכז,
מכסה בענפים את כל השדה ועל כל ענף רואים
דוחן במקום עלים.

קים שמח.

"נו, זקן, בוא מהר" אמר "למה אתה נותן לי
לחכות. בוא, הרי עוד מעט ערב."

הזקן לא הגיע זמן רב, אך קים לא חשב בכלל
לעלות על העץ. "הוא בוודאי יבוא" חשב, הרי אני
בר מזל!"

בסוף הגיע הזקן. קים ראה אותו והתחיל לנזוף
"כמה זמן צריך לחכות לך! נו, עלה על העץ, נער
ממנו את הדוחן!"

"טוב" אומר הזקן "צריך לעזור לך אם אינך יכול
לעלות על העץ בעצמך."

עלה הזקן עד הצמרת, התחיל לדפוק בענפים עם
המקל שלו עד שהעץ רעד. הדוחן נשפך למטה,

"לא יתכן" צועק "זה דוחן..."
והאנשים צוחקים "השתגע לגמרי..."
צחקו והלכו הביתה.
כך הענישו אדם על עצלנות וחמדנות.

כיסה את קים עד הברכיים.
"אז מה, מספיק?" שאל הזקן.
אבל קים נעשה חמדן. "לא, לא, צריך עוד!"
כבר עד החגורה כיסה הדוחן את קים, אחר כך
עד הצוואר, והוא רצה עוד יותר. בסוף נאנח קים
קשות ואמר "טוב, כנראה מספיק."
מסתכל, ומהזקן לא נשאר זכר. רץ קים הביתה,
התחיל לקרוא לכל הקרובים. לבדו לא יוכל
לאסוף את כל הדוחן הזה. כל הכפר בא לביתו
של קים. כולם רוצים לראות את העץ המופלא.
הוביל אותם קים לשדה. הולך ומתרברב.
"למדו איך צריך לנהל משק" אומר "לשם מה
לעבוד? צריך להיות רק בר מזל."
באו האיכרים לשדה. "איפה העץ שלך?" שואלים.
והעצלן עומד כמו פסל. פתח את פיו, מבליט את
עיניו - כל השדה מכוסה באבנים קטנות, ובמקום
עץ הפלא עומדת ערמה שלמה של דרדרים.
הביט קים על האבנים, נפל על הארץ והתחיל
לבכות